

vändigt att upphöra med upptagande af vidare lån, till dess att förhållandena på världsmarknaden blifva mera stadgade än som för närvarande synes vara fallet.

Det är af denna anledning, som jag vördsamt vågar föreslå, att vid denna riksdag ingen upplåning af medel för Statens jernvägsbyggnader måtte ega rum.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Olof Nilsson,
från Westerbottens län.

N:o 156.

Af Herr Joh. Henriksson: Angående ändring af gällande stadganden rörande exekutiv försäljning af fast egendom.

Vid sistlidne riksdag väcktes motion, med anhållan, det Rikets då församlade Ständer ville för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om utfärdande af en författning, hvarigenom stadgadt blefve, att längre betalningsanstånd än hvad som nu är fallet, meddelades för, på utmätningssauktion inköpt egendom. Denna motion blef icke, eller rättare sagdt, medhans icke att af det Utskott, till hvilket den blifvit remitterad, behandlas, hvadan jag, delande de åsigt, som motionären derutinnan uttryckt, härmed vördsamligen upptager samma ämne, och såsom motiver dertill anför.

Det torde icke vara obekant, utan tvärtom allmänt känt, att under den svåra penningekris, som på sednare åren hemsökt nästan alla näringar och i synnerhet Svenska jordbruket, har lagens stadgande uti åberopade fall, i anseende till den skyndsamma inbetalning, som för utmätningssvis försåld egendom, särdeles fastighet, skall ega rum, medfört ganska menliga verkningar, ända derhän, att fast egendom ofta blifvit afyttrad under halfva värdet, enär hugade spekulanter icke vågat sig att bjuda, endast af det skäl, att de icke sett sig i stånd

på den korta tiden af vanligen fjorton dagar efter auktionsdagen prestera köpe-skillingen.

Gäldenären gör derpå i de flesta fall oersättlig förlust derigenom, att egendomen till vanpris afyttras, samt han sålunda ej allenast varder utfattig och blottad på det nödvändiga för bergning åt sig och familj, utan äfven beröfvad möjligheten att få sina skulder godtgjorda, eller som det heter, göra hvar man rätt.

Erfarenheten gifver jemväl talrika exempel derpå, att fordringsegarne, till och med de, som hafva in-teckningar, göra härutinnan förlust, då de icke se sig i stånd att egendomen inropa och så hastigt liqvidera. Ett liknande förhållande är det nästan med hugade spekulanter, som derpå göra indirekt förlust derigenom, att de blott i och för det korta betalningsanståndet, icke våga bjuda, utan nödgas se sin släktings eller grannes egendom för vanpris afyttrad.

Emot det förslag, som jag sålunda kommer att framställa, torde komma att invändas, dels att det är vederbörande obetaget, derest så öfverenskommas kan, bevilja längre anstånd med betalningen, och dels att fordringsegarnes rätt genom slikt anstånds beviljande trädes för nära; men i förra fallet förekommer vanligen, att den, som har antingen första eller bland första in-teckningarne uti den utmäta egendomen, af enskildt intresse, vare sig hämnens eller egennyttans, icke beviljar längre anstånd med betalningen, än det, hvartill han är nödd och tvungen, ofta derföre att han, med såväl de andre fordringsegarnes som gäldenärens förlust, inropar egendomen för en köpesumma, motsvarande hans in-tecknade fordran, samt sålunda undgår att kontant erlægga större del deraf, än som erfordras för bestridande af exekutionskostnaderne — och i sednare fallet är jag fullkomligt öfvertygad, att om mitt förslag lyckas tillvinna sig bifall, icke allenast hvarje fordringsegare kommer närmare i åtnjutande af full liqvid för sin fordran, ithy att om längre anstånd med betalningen varder beviljad, egendomen skall uppgå till ansenligt högre pris, utan äfven att liqviden lika fort som under nuvarande förhållanden skall kunna påräknas derigenom, att egendomen skyndsammare efter utmätningstillfället på auktion utbjudes.

Med anledning af hvad jag sålunda haft äran anföra, vågar jag vördsam-ligen hemställa, det Riksdagen ville för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla att stadgas måtte:

- a) det exekutor vare skyldig så skyndsamt verkställa utmätning, att fast egendom på landet, som i mät tages, må kunna till försäljning utlysas en månad efter den dag, då exekutorialet för verkställighet till honom aflemnadt varder, eller i det fall, då lösegendom först utmätt blifvit, men till gäldens betäckande icke förslår, inom enahanda tid från den dag sådant kunnigt varder; och

b) att betalning för å exekutiv auktion försåld utmätt fastighet erlägges med en tredjedel en månad, andra tredjedelen två månader och sista tredjedelen tre månader från auktionsdagen.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Joh. Henriksson,
från Bohus län.

N:o 157.

Af Herr B. W. Hesse: Om åtgärders vidtagande för afhjelpande af jordbrukarnes nuvarande finansiella betryck.

Det är ett faktum, hvilket ej erfordrar bevisning, att den jordbrukande befolkningen i allmänhet lider af en penningeförlägenhet, som förlamar dess för landet nyttiga och outhärliga verksamhet och är på väg att hämma, ja, tillbakasätta det framåtskridande, som jordbruksnäringen på sednare tiotal år ådagalagt.

Då detta förhållande eger rum oaktadt ett befintligt öfverflöd på penningelåneanstalter, synes gifvet, att dessa ej passa för jordbrukaren och att han måste annorlunda understödjas med nödiga kapitalförlag.

Efter mitt, på erfarenhet grundade omdöme, är det obilligt undanhålla landtbefolkningen sådana förlag, på grund af den förevändning, att de användas till lyx och öfverflödiga lefnadsbehof. Såsom sådana måste väl ej kunna benämnas, att bostäder numera uppföras ljusare och bekvämligare samt hållas renare inom hus än fordom; att dagliga kosthållet är tillräckligare än förr; att man kläder sig bättre till skydd emot köld och väta; att landtmannens dragare, åkdon och seltyg äro kraftigare och bättre; samt att det rationela jordbruket med ändamålsenligare, fastän dyrbarare, åkerbruksredskap sträckt sig till allmogon och utöfvas af densamma med ledning af de från våra läroanstalter samt större upplysta jordegare utgångna exempel.

Man